

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/664/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712215518
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6712215518.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudkýň JUDr. Danice Kočičkovej a JUDr. Amy Odalošovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zast. spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti odporcovi: Slovenská republika, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa zo dňa 06. 07. 2015 proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/213/2012-277 zo dňa 29. 05. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrhy navrhovateľa na prerušenie konania (výrok I.), návrhy navrhovateľa, ktorými sa domáhal od odporcu náhrady škody a nemajetkovej ujmy rovnako zamietol (výrok II.) a odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal (výrok III).

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „Dňa 27.09.2012 boli tunajšiemu súdu doručené návrhy proti Slovenskej republike, ktorými sa navrhovateľ domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom tunajšieho súdu, pretože súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote.

Nakoľko sa jedná o totožných účastníkov a rovnaký predmet konania, súd uznesením č.k. 12C/213/2012-16 zo dňa 28.1.2013 konania vedené pod sp. zn. 12C/213/2012, 12C/214/2012, 12C/215/2012, 12C/216/2012, 12C/217/2012, 2C/218/2012, 12C/219/2012, 12C/220/2012, 12C/221/2012, 12C/222/2012 spojil do jedného konania vedeného pod sp. zn. 12C/213/2012.

Vo všetkých desiatich prípadoch navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že Okresný súd Zvolen ako súd exekučný mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o udelení poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti. Poukázal na to, že napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala spoluprácu s účastníkmi konania, súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia dlho po uplynutí zákonnej lehoty. V predmetnom exekučnom konaní neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že súd pristúpil k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie až po tak dlhej dobe. Z týchto dôvodov mala navrhovateľovi vzniknúť majetková škoda ako aj nemajetková ujma, ktorú si navrhovateľ v jednotlivých žalobách vyčíslil.

V konaní začatom pod sp. zn. 12C/213/2012 si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125 Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 567,95 Eur. Z tvrdení obsiahnutých v žalobe vyplýva, že

navrhovateľ v exekučnom konaní v postavení oprávneného navrhhol písomným podaním adresovaným zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu proti povinnému: W. U., nar. XX.XX.XXXX, vec bola vedená súdnym exekútorom pod spisovou značkou EX 10192/2009. Súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010 (exekučné konanie sa začalo dňa 12.10.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (v skutočnosti exekučný súd rozhodol dňa 3.6.2010 uznesením č.k. 21Er/1097/2009-17). Podľa navrhovateľa došlo zo strany súdu k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby, keď v príčinnej súvislosti s takýmto nesprávnym úradným postupom exekučného súdu mala navrhovateľovi vzniknúť majetková škoda vo výške 125 Eur. Navrhovateľ si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 567,95 Eur, ktorú odôvodnil tým, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Vzniknutú ujmu navrhovateľ odôvodnil tým, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie sumu 567,95 Eur.

V konaní pôvodne začatom pod sp. zn. 12C/214/2012 si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125 Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 555,04 Eur. Z tvrdení obsiahnutých v žalobe vyplýva, že navrhovateľ v exekučnom konaní v postavení oprávneného navrhhol písomným podaním adresovaným zvolenému súdnemu exekútorovi, vykonať exekúciu proti povinnému: I. P., nar. XX.X.XXXX, vec bola vedená súdnym exekútorom pod spisovou značkou EX 10589/2009. Súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010 (exekučné konanie sa začalo dňa 19.10.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (v skutočnosti exekučný súd prvýkrát rozhodol dňa 14.05.2010 uznesením č.k. 21Er/1098/2009-23). Odôvodnenie žaloby navrhovateľ postavil na obdobnom skutkovom základe ako v prípade konania vedeného pod sp. zn. 12C/213/2012..

V konaní pôvodne začatom pod sp. zn. 12C/215/2012 si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125 Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 446,25 Eur. Z tvrdení obsiahnutých v žalobe vyplýva, že navrhovateľ v exekučnom konaní v postavení oprávneného navrhhol písomným podaním adresovaným zvolenému súdnemu exekútorovi, vykonať exekúciu proti povinnému: E. H., nar. XX.XX.XXXX, vec bola vedená súdnym exekútorom pod spisovou značkou EX 13792/2009. Súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010 (exekučné konanie sa začalo dňa 17.12.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (v skutočnosti exekučný súd rozhodol dňa 27.1.2011 uznesením č.k. 27Er 8/2010-10). Odôvodnenie žaloby navrhovateľ postavil na obdobnom skutkovom základe ako v prípade konania vedeného pod sp. zn. 12C/213/2012.

V konaní pôvodne začatom pod sp. zn. 12C/216/2012 si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125 Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 752,35 Eur. Z tvrdení obsiahnutých v žalobe vyplýva, že navrhovateľ v exekučnom konaní v postavení oprávneného navrhhol písomným podaním adresovaným zvolenému súdnemu exekútorovi, vykonať exekúciu proti povinnému: Q. U., nar. X.X.XXXX, vec bola vedená súdnym exekútorom pod spisovou značkou EX 10109/2009. Súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 18.11.2010 (exekučné konanie sa začalo dňa 6.10.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (v skutočnosti exekučný súd rozhodol dňa 19.7.2010 uznesením č.k. 28Er/278/2009-21). Odôvodnenie žaloby navrhovateľ postavil na obdobnom skutkovom základe ako v prípade konania vedeného pod sp. zn. 12C/213/2012.

V konaní pôvodne začatom pod sp. zn. 12C/217/2012 si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125 Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 971,79 Eur. Z tvrdení obsiahnutých v žalobe vyplýva, že navrhovateľ v exekučnom konaní v postavení oprávneného navrhhol písomným podaním adresovaným zvolenému súdnemu exekútorovi, vykonať exekúciu proti povinnému: D. H., nar. XX.X.XXXX, vec bola vedená súdnym exekútorom pod spisovou značkou EX 1144/2009. Súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010 (exekučné konanie sa začalo dňa 7.3.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (v skutočnosti exekučný súd

prvýkrát rozhodol dňa 14.6.2009 uznesením č.k. 27Er 150/2009-27). Odôvodnenie žaloby navrhovateľ postavil na obdobnom skutkovom základe ako v prípade konania vedeného pod sp. zn. 12C/213/2012.

V konaní pôvodne začatom pod sp. zn. 12C/218/2012 si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125 Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 1727,83 Eur. Z tvrdení obsiahnutých v žalobe vyplýva, že navrhovateľ v exekučnom konaní v postavení oprávneného navrhol písomným podaním adresovaným zvolenému súdnemu exekútorovi, vykonať exekúciu proti povinnému: E. R., nar. XX.X.XXXX, vec bola vedená súdnym exekútorom pod spisovou značkou EX 9552/2009. Súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 23.4.2012 (exekučné konanie sa začalo dňa 29.9.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (v skutočnosti exekučný súd rozhodol dňa 21.3.2012 uznesením č.k. 25Er/776/2009-32). Odôvodnenie žaloby navrhovateľ postavil na obdobnom skutkovom základe ako v prípade konania vedeného pod sp. zn. 12C/213/2012.

V konaní pôvodne začatom pod sp. zn. 12C/219/2012 si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125 Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 477,60 Eur. Z tvrdení obsiahnutých v žalobe vyplýva, že navrhovateľ v exekučnom konaní v postavení oprávneného navrhol písomným podaním adresovaným zvolenému súdnemu exekútorovi, vykonať exekúciu proti povinnému: C. T., nar. XX.XX.XXXX, vec bola vedená súdnym exekútorom pod spisovou značkou EX 433/2010. Súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 5.10.2010 (exekučné konanie sa začalo dňa 19.1.2010), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (v skutočnosti exekučný súd prvýkrát rozhodol dňa 23.6.2010 uznesením č.k. 26Er/36/2010-11). Odôvodnenie žaloby navrhovateľ postavil na obdobnom skutkovom základe ako v prípade konania vedeného pod sp. zn. 12C/213/2012.

V konaní pôvodne začatom pod sp. zn. 12C/220/2012 si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125 Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 580,86 Eur. Z tvrdení obsiahnutých v žalobe vyplýva, že navrhovateľ v exekučnom konaní v postavení oprávneného navrhol písomným podaním adresovaným zvolenému súdnemu exekútorovi, vykonať exekúciu proti povinnému: E. R., nar. XX.X.XXXX, vec bola vedená súdnym exekútorom pod spisovou značkou EX9964/2009. Súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010 (exekučné konanie sa začalo dňa 5.10.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (v skutočnosti exekučný súd rozhodol dňa 13.5.2010 uznesením č.k. 21Er/1086/2009-19). Odôvodnenie žaloby navrhovateľ postavil na obdobnom skutkovom základe ako v prípade konania vedeného pod sp. zn. 12C/213/2012.

V konaní pôvodne začatom pod sp. zn. 12C/221/2012 si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125 Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 532,92 Eur. Z tvrdení obsiahnutých v žalobe vyplýva, že navrhovateľ v exekučnom konaní v postavení oprávneného navrhol písomným podaním adresovaným zvolenému súdnemu exekútorovi, vykonať exekúciu proti povinnému: O. P., nar. XX.X.XXXX, vec bola vedená súdnym exekútorom pod spisovou značkou EX11109/2009. Súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010 (exekučné konanie sa začalo dňa 31.10.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (v skutočnosti exekučný súd rozhodol dňa 12.3.2010 uznesením č.k. 20Er 1167/2009-15). Odôvodnenie žaloby navrhovateľ postavil na obdobnom skutkovom základe ako v prípade konania vedeného pod sp. zn. 12C/213/2012.

V konaní pôvodne začatom pod sp. zn. 12C/222/2012 si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125 Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 678,59 Eur. Z tvrdení obsiahnutých v žalobe vyplýva, že navrhovateľ v exekučnom konaní v postavení oprávneného navrhol písomným podaním adresovaným zvolenému súdnemu exekútorovi, vykonať exekúciu proti povinnému: D. Q., nar. XX.X.XXXX, vec bola vedená súdnym exekútorom pod spisovou značkou EX8327/2009. Súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010 (exekučné konanie sa začalo dňa 13.8.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (v skutočnosti exekučný súd rozhodol dňa 13.5.2010 uznesením č.k. 21Er/792/2009-18). Odôvodnenie žaloby navrhovateľ postavil na obdobnom skutkovom základe ako v prípade konania vedeného pod sp. zn. 12C/213/2012.

Odporca sa k žalobám vyjadril prostredníctvom písomného podania zo dňa 22.7.2013, ktoré bolo doručené tunajšiemu súdu dňa 26.7.2013. Odporca v ňom okrem iného poukázal na všeobecné zákonné podmienky, za splnenia ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

- 1) nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
- 2) vznik škody,
- 3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Navrhovateľ namieta „nezákonné konania“ v podobe nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, keď zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietáhov.

Vo vzťahu k namietaným prietahom v konaní, odporca poukazuje na skutočnosť, že lehota 15 dní stanovená zákonodarcom na poverenie exekútora neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Ako ukázala súdna prax, lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Odporca má navyše za to, že zo samotnej dikcie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. V zmysle judikatúry tak Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu SR vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku a nekalú povahu a platnosť rozhodcovskej doložky. Ďalej odporca poukázal na to, že navrhovateľ neuviedol, aké konkrétne kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu v súvislosti s prietahmi, ktoré mal v konaní spôsobiť súd, nakoľko navrhovateľ nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti a teda, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Odporca uvádza, že v zmysle uznesenia ústavného súdu SR z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 MCdo/11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2011 sp. zn. 5Cdo/291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa ako aj preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa vnútroštátneho práva vyplývajú s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný.

Vo vzťahu k uplatnenej náhrade materiálnej škody odporca uviedol, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Odporca uviedol, že navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Navrhovateľ neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Zároveň odporca uviedol, že navrhovateľom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Podľa názoru odporcu, navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu odporca upriamil pozornosť na ustanovenie § 17 ods. 2 a 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci s tým konštatovaním, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pričom pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú v predmetnom konaní právne irelevantné, pretože náhradu škody a nemajetkovej ujmy si uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba (bližšie pozri rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011). Navrhovateľ uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované.

Odporca uviedol, že navrhovateľ nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva.

Odporca zároveň vzniesol námietku premlčania, a to pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.04.2009, t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so skutočnosťami uvádzanými v odôvodnení podaného návrhu a oboznámením sa s obsahom exekučných spisov vedených tunajším súdom v dotknutých konaniach, a zistil tento skutkový stav:

Vo vzťahu k sp.zn. 12C/213/2012 súd z exekučného spisu vedeného tunajším súdom pod sp.zn. 21Er/1097/2009 zistil, že sa jedná o exekučné konanie, v ktorom navrhovateľ v postavení oprávneného podal u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 12.10.2009 proti povinnej W. U., nar. XX.XX.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 05068/09 zo dňa 7.7.2009. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 4.11.2009. Okresný súd uznesením č.k. 21Er/1097/2009-17 zo dňa 3.6.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 16CoE/329/2010-42 zo dňa 30.11.2010 uznesenie okresného súdu potvrdil. Okresný súd uznesením č.k. 21Er/1097/2009-56 zo dňa 16.7.2012 exekučné konanie zastavil a súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému náhradu trov exekučného konania nepriznal.

Vo vzťahu k sp.zn. 12C/214/2012 súd z exekučného spisu vedeného tunajším súdom pod sp.zn. 21Er/1098/2009 zistil, že sa jedná o exekučné konanie, v ktorom navrhovateľ v postavení oprávneného podal u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 19.10.2009 proti povinnému I. P., nar. XX.X.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 03666/09 zo dňa 13.8.2009. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 28.10.2009, ktorá bola súdu doručená dňa 4.11.2009. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 21Er/1098/2009-23 zo dňa 14.05.2010, ktoré v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 12CoE/365/2010-49 zo dňa 18.11.2010 nadobudlo právoplatnosť dňa 30.11.2010, zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd uznesením č.k. 21Er/1098/2009-64 zo dňa 16.7.2012 exekučné konanie zastavil a nepriznal súdnemu exekútorovi náhradu trov exekučného konania.

Vo vzťahu k sp.zn. 12C/215/2012 súd z exekučného spisu vedeného tunajším súdom pod sp.zn. 27Er/8/2010 zistil, že sa jedná o exekučné konanie, v ktorom navrhovateľ v postavení oprávneného podal u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 17.12.2009 proti povinnému E. H., nar. XX.XX.XXXX a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 16483/09 zo dňa 15.10.2009. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 11.1.2010. Okresný súd uznesením č.k. 27Er 8/2010-10 zo dňa 12.3.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 3.11.2011. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 43CoE/16/2012 zo dňa 28.2.2012 odvolacie konanie zastavil.

Vo vzťahu k sp.zn. 12C/216/2012 súd z exekučného spisu vedeného tunajším súdom pod sp.zn. 28Er/278/2009 zistil, že sa jedná o exekučné konanie, v ktorom navrhovateľ v postavení oprávneného podal u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 6.10.2009 proti povinnému Q. U., nar. X.X.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 00133/09 zo dňa 28.7.2009. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 2.11.2009. Okresný súd uznesením č.k. 28Er/278/2009-21 zo dňa 19.7.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 2CoE/64/2011-40 zo dňa 28.2.2011 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 6.6.2011. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 28Er/278/2009-66 zo dňa 16.11.2011 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutému o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 21.10.2009 zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.3.2012. Okresný súd uznesením č.k. 28Er/278/2009-81 zo dňa 3.12.2012 exekučné konanie zastavil

a zaviazal oprávneného nahradiť trovy exekúcie v sume 21,48 Eur súdnemu exekútorovi. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 5.1.2013.

Vo vzťahu k sp.zn. 12C/217/2012 súd z exekučného spisu vedeného tunajším súdom pod sp.zn. 27Er/150/2009 zistil, že sa jedná o exekučné konanie, v ktorom navrhovateľ v postavení oprávneného podal u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 7.3.2009 proti povinnému D. H., nar. XX.X.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 09786/08 zo dňa 7.10.2008. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 3.4.2009. Okresný súd uznesením č.k. 27Er 150/2009-27 zo dňa 14.6.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 15CoE/323/2010-44 zo dňa 27.10.2010 odvolanie oprávneného ako oneskorene podané odmietol. Okresný súd uznesením č.k. 27Er 150/2009-51 zo dňa 27.5.2011 exekučné konanie zastavil a náhradu trov exekučného konania súdnemu exekútorovi nepriznal. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 8.11.2011.

Vo vzťahu k sp.zn. 12C/218/2012 súd z exekučného spisu vedeného tunajším súdom pod sp.zn. 25Er/776/2009 zistil, že sa jedná o exekučné konanie, v ktorom navrhovateľ v postavení oprávneného podal u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 29.9.2009 proti povinnému E. R., nar. XX.X.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 05200/09 zo dňa 8.7.2009. Súdny exekútor následne podal dňa 2.11.2009 na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd uznesením č.k. 25Er 776/2009-12 zo dňa 28.1.2010 exekučné konanie zastavil a zaviazal oprávneného zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekučného konania. Náhradu trov exekučného konania povinnému nepriznal. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 12CoE/228/2010-28 zo dňa 29.7.2010 uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd uznesením č.k. 25Er/776/2009-32 zo dňa 21.3.2012 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 14CoE/309/2012-54 zo dňa 15.11.2012 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 25Er/776/2009-76 zo dňa 13.10.2014 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Vo vzťahu k sp.zn. 12C/219/2012 súd z exekučného spisu vedeného tunajším súdom pod sp.zn. 26Er/36/2010 zistil, že sa jedná o exekučné konanie, v ktorom navrhovateľ v postavení oprávneného podal u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 19.1.2010 proti povinnému C. T., nar. XX.XX.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 19357/09 zo dňa 23.11.2009. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 2.2.2010. Okresný súd uznesením č.k. 26Er/36/2010-11 zo dňa 23.6.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.9.2010. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 41CoE/18/2010 zo dňa 26.1.2011 odvolacie konanie zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.4.2011. Okresný súd uznesením č.k. 26Er 36/2010-46 zo dňa 23.9.2011 exekučné konanie zastavil a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.3.2012.

Vo vzťahu k sp.zn. 12C/220/2012 súd z exekučného spisu vedeného tunajším súdom pod sp.zn. 21Er/1086/2009 zistil, že sa jedná o exekučné konanie, v ktorom navrhovateľ v postavení oprávneného podal u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 5.10.2009 proti povinnému E. R., nar. XX.X.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 01960/09 zo dňa 30.7.2009. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 2.11.2009. Okresný súd uznesením č.k. 21Er/1086/2009-19 zo dňa 13.5.2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 16CoE/283/2010-47 zo dňa 23.9.2010 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 21Er/1086/2009-55 zo dňa 23.3.2012 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.6.2012. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 16CoE/144/2012-81 zo dňa 8.6.2012 uznesenie okresného súdu potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.6.2012. Okresný súd uznesením č.k. 21Er/1086/2009-92 zo dňa

15.11.2012 exekučné konanie zastavil a zaviazal oprávneného nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekučného konania v sume 21,48 Eur. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.2.2013.

Vo vzťahu k sp.zn. 12C/221/2012 súd z exekučného spisu vedeného tunajším súdom pod sp.zn. 20Er 1167/2009-15 zistil, že sa jedná o exekučné konanie, v ktorom navrhovateľ v postavení oprávneného podal u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 31.10.2009 proti povinnému O. P., nar. XX.X.XXXX., a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 05087/09 zo dňa 10.6.2009. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd uznesením č.k. 20Er 1167/2009-15 zo dňa 12.3.2010 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 5.10.2010.

Vo vzťahu k sp.zn. 12C/222/2012 súd z exekučného spisu vedeného tunajším súdom pod sp.zn. 21Er/792/2009 zistil, že sa jedná o exekučné konanie, v ktorom navrhovateľ v postavení oprávneného podal u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 13.8.2009 proti povinnému D. Q., nar. XX.X.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR06339/09 zo dňa 23.6.2009. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 25.9.2009. Okresný súd uznesením č.k. 21Er/792/2009-18 zo dňa 13.5.2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.25.2011. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 43CoE/96/2011 zo dňa 19.4.2011 odvolacie konanie zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.7.2011. Okresný súd uznesením č.k. 21Er/792/2009-77 zo dňa 18.7.2012 exekučné konanie zastavil a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekučného konania nepriznal. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.11.2012.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. *) Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste,

o ochrannom opatrení alebo rozhodnutí o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 19 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Základnými zákonnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sú: a.) nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, b.) vznik škody a c.) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je uvedeným zákonom koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, ktorej sa v zmysle ustanovenia § 3 ods. 2 predmetného zákona nemožno zbaviť. Z uvedeného potom vyplýva, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie (úmysel resp. nedbanlivosť), ale postačuje preukázanie skutočnosti, že vzniknutá škoda je výsledkom činnosti príslušného štátneho orgánu. Ústavný základ tejto zodpovednosti je koncipovaný v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Škodou sa pritom rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a spočíva v zmenšení (úbytku) existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo potrebné vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu resp., aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky toho, že navrátenie do predošlého stavu nie je možné alebo účelné. Ďalej platí, že kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nie iba sprostredkovaný. V nadväznosti na to treba podotknúť, že pri zisťovaní existencie príčinnej súvislosti je žiaduce upriamiť pozornosť na skúmanie toho, či v rámci skutočností prichádzajúcich v danom prípade do úvahy ako príčina škody existuje taká skutočnosť,

s ktorou zákonodarca spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný postup môže mať potom za následok vznik zodpovednosti podľa citovaného zákona iba vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve a len týmto postupom. A teda postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim t. j., ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia, ako aj vykonané dokazovanie súd žalobu navrhovateľa vo veci pôvodného žalobného návrhu s pridelenou sp.zn. 12C/213/2012, ale aj vo veci ostatných žalobných návrhov, ktoré boli pôvodne zapísané pod sp.zn. 12C/214/2012, 12C/215/2012, 12C/216/2012, 12C/217/2012, 12C/218/2012, 12C/219/2012, 12C/220/2012, 12C/221/2012 a 12C/222/2012, zamietol ako neodôvodnenú a neopodstatnenú, keď súd nezistil kumulatívne splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z..

Navrhovateľ sa vo všetkých uvedených prípadoch domáha náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom s tým, že súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote, resp. že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého sa oboznámil s obsahom pripojených exekučných spisov súd zistil, že v žiadnom z uvedených prípadov nebolo poverenie súdnemu exekútorovi udelené, ale v každom z už uvedených exekučných konaní bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá.

V nadväznosti na uvedené súd predovšetkým poukazuje na to, že v obsahu § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože vydanie poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd má povinnosť predovšetkým pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. V súvislosti s výkladom ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd dáva do pozornosti judikatúru Najvyššieho súdu SR, a to uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 (publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 3/2012 s. 46), uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 230/2011 zo dňa 18.09.2012 (publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 5/2013 s. 35) a uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 105/2011 zo dňa 10. októbra 2012 publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 5/2013 s. 27).

Exekučný súd sa už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie, a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť, a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať). V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom; nemôže naprávať chyby a nedostatky exekučného titulu. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy.

Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak právomoc rozhodcovského súdu závisí od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom (medziiným aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie), je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva (doložka) môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu určitú vec prejednať a rozhodnúť; pokiaľ je tento právny úkon absolútne neplatný, hľadá sa naň, akoby nikdy nebol uzavretý. Ak exekučný súd skúma platnosť rozhodcovskej doložky, takýto postup nemožno považovať za posudzovanie vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu,

ale takýto postup exekučného súdu treba považovať len za realizáciu oprávnenia vyplývajúceho z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Ako súd zistil vykonaným dokazovaním z obsahu predmetných exekučných spisov, vo všetkých prípadoch išlo o výkon rozhodcovských rozsudkov voči subjektom, ktoré mali postavenie spotrebiteľa. Pričom v zmysle uznesenia NS SR sp. zn. 5 Cdo 230/2011 zo dňa 18.09.2012, v dôsledku toho aj v prípade, že spotrebiteľ ako účastník rozhodcovského konania nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní alebo podľa ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z., je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky); v prípade zistenia, že rozhodcovská zmluva (doložka) nebola (platne) uzavretá, musí exekučný súd konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku.

Na základe uvedeného je možné vyvodiť, že exekučný súd v predmetných exekučných konaniach tým, že žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, postupoval v súlade § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a teda nemožno dovodiť, že samotným zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý by mal mať za následok vznik práva na náhradu škody voči odporcovi. Nakoľko nebol naplnený tento zásadný pojmový predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, to malo za následok konštatovanie súdu o nedôvodnosti návrhu na začatie konania v celom rozsahu.

Taktiež je potrebné uviesť, že rozhodcovské konanie v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. predstavuje fakultatívnu alternatívu k občianskemu súdному konaniu, ktorú si na uplatnenie svojich pohľadávok navrhovateľ voči svojim dlžníkom zvolil dobrovoľne, pričom tým nebolo dotknuté jeho právo uplatniť predmetné pohľadávky v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ zvolil ako alternatívu pre uplatnenie svojich pohľadávok rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie, ktoré exekučný súd v rámci prieskumnej právomoci vyplývajúcej z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyhodnotil ako formálne a materiálne nevykonateľné, tak táto okolnosť nemôže byť na ťarchu odporcu.

K tvrdeniam navrhovateľa, že exekučný súd nerozhodol v predmetných exekučných veciach v zákonnej 15 - dňovej lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14.12.2012, v ktorom tento uviedol, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. Súd konštatuje, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súdu až do času vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ani v jednom prípade absolútne nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Na tomto mieste musí súd zdôrazniť aj tú skutočnosť, že otázku, či v konkrétnom prípade došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je vo výlučnej kompetencii Ústavného súdu SR, ktorý túto otázku, aj s odkazom na jeho ustálenú judikatúru, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu vychádzajúc pritom z kritérií ako zložitost' veci, správanie účastníka konania a samotný postup súdu. V nadväznosti na uvedené potom platí, že v kompetencii súdu v rámci konania o náhradu škody podľa vyššie citovaného zákona nie je preskúmavanie súdneho konania z hľadiska existencie prieťahov v konaní, ktoré by odôvodňovali priznanie nárokov uplatnených podľa uvedeného zákona, nakoľko to prináleží iba Ústavnému súdu SR na podklade ústavnej sťažnosti resp. predsedovi súdu na podklade sťažnosti účastníka konania na prieťahy v konaní. V prípade opačného výkladu by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené súčasne preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov v konaní. Záverom súd konštatuje, že v tomto konaní súd nie je oprávnený konštatovať, že vo veci došlo k prieťahom.

Na základe vyššie uvedených skutočností a vykonanom dokazovaní súd dospel k jednoznačnému záveru, že na strane odporcu, ktorý v danom prípade konal prostredníctvom exekučného súdu, nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu majúceho za následok vznik škody, a teda súd dospel k záveru, že v danej veci neexistuje právny základ a síce zodpovednosť odporcu za škodu, ktorá mala vzniknúť na strane navrhovateľa, a preto návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. V dôsledku uvedeného sa súd nezaoberal výškou škody, a teda majetkovej ujmy a nemajetkovej ujmy uplatňovanej navrhovateľom.

K námietke premlčania vznesenej zo strany odporcu súd rovnako uvádza, že touto sa nezaoberal, nakoľko konštatoval, že nárok navrhovateľa nie je dôvodný.

Podobne, s analogickým odôvodnením, súd zamietol nároky navrhovateľa aj v ostatných veciach spojených na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 12C/213/2012. Dôvody súdneho rozhodnutia sú identické a právna argumentácia totožná s argumentáciou uvádzanou vo veci žalobného návrhu s pridelenou sp. zn. 12C/213/2012. Vzhľadom na to, že navrhovateľ právne relevantným spôsobom nepreukázal kumulatívne splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., súd považoval žaloby za právne neopodstatnené a neodôvodnené aj v spojených veciach.

O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“), podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Nakoľko si však odporca náhradu trov konania neuplatnil a ani zo súdneho spisu nevyplýva, že by mu trovy konania vznikli, súd odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Navrhovateľ v predmetnom konaní doručil súdu dňa 21.5.2015 návrh na prerušenie konania zo dňa 21.5.2015, ktorý odôvodnil tým, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie. V uvedenom konaní vystupujú na strane žalovaných v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a v 2. rade spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598. Okresný súd Prešov v danom konaní uznesením zo dňa 07.10.2013 v súlade s § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť žalovaný v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pričom ide o nasledovné otázky:

1. Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia?
2. V prípade ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na jej absolútnu nečinnosť a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu?
3. Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovedať členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?
4. Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

Zodpovedanie uvedených prejudiciálnych otázok má podľa navrhovateľa pre ďalší priebeh konania a rozhodnutie v konaní zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydávaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Na základe uvedených dôvodov navrhol navrhovateľ konanie sp.zn. 12C/213/2012 prerušiť v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p..

Zároveň navrhovateľ v predmetnom konaní doručil súdu dňa 21.5.2015 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a prejudiciálnej otázky v konaní zo dňa 21.5.2015, kde navrhol, aby súd konanie vedené pod sp. zn. 12C/213/2012 prerušil, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaním veci. Navrhovateľ k svojmu návrhu na prerušenie konania priložil aj ústavnú sťažnosť, v ktorej ako sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, tj. právo na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na

prerokovanie veci nestranným súdom a základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tj. právo na nestranný súd zriadený zákonom, do ktorých malo byť zasiahnuté uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23NcC/137/2012 zo dňa 10.10.2012 tak, že ponechal Okresnému súdu Zvolen možnosť rozhodovať vo veci sťažovateľa tým, že nevylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Zvolen z prejednávania a rozhodovania vo veci sp. zn. 12C/213/2012.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

V zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. je súd povinný prerušiť konanie v prípade, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť ani ako otázku predbežnú. Ide predovšetkým o otázky uvedené v ustanovení § 135 ods. 1 O.s.p. K prerušeniu konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. súd fakultatívne pristúpi vtedy, ak prebieha iné konanie alebo ak dal podnet na také konanie, v ktorom sa rieši tzv. predbežná (prejudiciálna) otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu a ktorú by si inak mohol predbežne vyriešiť sám (§ 135 ods. 2 O.s.p.).

Súd po oboznámení sa s oboma návrhmi na prerušenie konania došiel k záveru, že ani v jednom z prípadov nezistil podmienky pre prerušenie konania vyžadované ust. § 109 O.s.p., a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a oba návrhy navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Vo vzťahu k prvému návrhu na prerušenie konania, ktorý navrhovateľ odôvodnil tým, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktoré bolo prerušené do rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach z dôvodu predloženia prejudiciálnych otázok, podľa názoru tunajšieho súdu v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu v konaní vo veci samej. A to, ani pokiaľ ide o dotknuté vnútroštátne konanie vedené Okresným súdom Prešov, ktorého predmet, ale aj okruh účastníkov je odlišný od konania vedeného tunajším súdom pod sp. zn. 12C/213/2012. Rovnako podľa názoru súdu ani konanie o prejudiciálnych otázkach, ktoré boli v rámci predmetného vnútroštátneho konania Okresným súdom Prešov Súdnemu dvoru položené nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu vo veci samej.

Vo vzťahu k druhému návrhu na prerušenie konania, ktorý navrhovateľ odôvodnil podaním ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, keď podľa jeho názoru krajský súd nesprávne rozhodol o nevylúčení sudcov Okresného súdu Zvolen z prejednávania predmetnej právnej veci, a preto je potrebné počkať na rozhodnutie ústavného súdu o tejto sťažnosti. Súd má za to, že konanie o uvedenej ústavnej sťažnosti nie je konaním, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní, resp. že by dokonca od jej vyriešenia priamo závisel výsledok sporu vo veci samej. To, či a ktorý sudca Okresného súdu Zvolen je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, proti odporcovi Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, postupom podľa § 16 ods. 1 O.s.p. vyriešil Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd nadriadený a to tak, že vo svojich príslušných rozhodnutiach konštatoval, že pochybnosť o nezáujatosti môže existovať len u sudcu, ktorý sa prípadne podieľal alebo mohol podieľať na procese a rozhodovaní v konkrétnej veci, v ktorej mala navrhovateľovi vzniknúť ním tvrdená a uplatňovaná škoda z titulu nesprávneho úradného postupu. V zmysle uvedeného tunajší súd uzavrel, že neexistuje dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pretože neprebieha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Rovnako neexistuje ani dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., pretože otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom

inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie Ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako to vyplýva z uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky v skutkovo a právne totožných veciach napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06.02.2013, resp. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13.02.2013. Uvedenými uzneseniami Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOST' s.r.o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorými rozhodol tak, že nevyvlúčil všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania vecí na návrh navrhovateľa, odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

Keďže v prejednávanej veci neboli zistené podmienky pre prerušenie konania vyžadované ust. § 109 O.s.p., súd návrhy navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 21.5.2015 ako v plnom rozsahu nedôvodné zamietol."

Proti rozsudku odvolanie podal navrhovateľ. Vytýkal súdu procesné chyby a žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec tomuto vrátil na opätovné prejednanie.

Z odvolania navrhovateľa vyplýva, že tento cielene nenapáda skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, namieta však procesné pochybenia, ktoré majú spočívať v prvom rade v tom, že súd vec prejednal v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, že súd neuskutočnil ústne pojednávanie a ďalej vytýka skutočnosti, ktoré sa predmetného rozsudku okresného súdu vôbec netýkajú. Z uvedeného je zrejmé, že ide o formulárovo podané odvolanie bez ozajstnej snahy splniť si svoju povinnosť účastníka v kontradiktórnom spore prispieť k urýchlenému a zákonnému a spravodlivému rozhodnutiu vo veci.

Vyjadrenie podané nebolo.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správny.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Z odvolania navrhovateľa vyplýva, že tento nenapáda správnosť konkrétnych záverov okresného súdu a nepredkladá konkrétne argumenty, ktoré by okrem zrozumiteľného odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyžadovali ďalší rozbor.

Okresný súd tak isto jasne a zrozumiteľne odôvodnil aj svoj procesný postup. Odvolací súd nepovažuje ani v tomto smere za zmysuplné opakovať jasné, zrozumiteľné a argumentačne správne dôvody okresného súdu.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.